

ЛІТАРАТУРА І МАСТАЦТВА

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАУЛЕННЯ САЮЗА ПІСЬМЕНІКАУ БССР.

№ 63 (1597)

Пятніца, 11 жніўня 1961 года

Цана 4 кап.

ПРАВІЛЬНА, МІКІТА СЯРГЕЕВІЧ! — ГАВОРАЦЬ САВЕЦКІЯ ЛЮДЗІ

Хто чытаў выступленні і прамовы дзяржаўных дзеячоў Захаду, не мог не заўважыць адну і якасць, якую хочацца назваць словабуддзем. Такое ўражанне, быццам цябе хоцьці, як шчупака, павалілі на спініну да страты сіл, каб потым, са змучаным да канца, лясчэй было саўладдаць. І куды толькі ні паваліць — і да ўсёвышшага, і на той свет, адно — ніяк не пушчаюць не грэшыць зямлю, на дарогу праўды. А ўрэшце — што ж зробіш інакш, калі трыба чорнае выдць за белое і наазада-рот.

І вось — голас кіраўніка Савецкай краіны. Ясна, упэўнена, шырака і — да канца пераканаўча. Таму што не логіка сафізму пануе ў ім, а логіка жыцця, гісторыі, вялікай чалавечай праўды. Сядзячы вечарам сёмага жніўня ля тэлевізараў і радыёпрыёмнікаў, чытаючы назаўтра ў газетах выступленне Мікіты Сяргеявіча Хрушчова, прысвечанае ўнутранаму і міжнароднаму становішчу нашай дзяржавы, савецкія людзі лясчэй раз адчулі, як суладна б'юцца іх сэрцы з сэрцам роднай партыі. Тое, што сказаў М. С. Хрушчоў, адзавешча поўнай згодай у глыбінях душы кожнага сумленнага чалавека.

З паучэннем радасці і гордасці гаворыць Мікіта Сяргеявіч аб добрых справах у нашай прамысловасці і сельскай гаспадарцы, аб беспрыкладным поспеху касманаўта Германа Цітова, аб бліскучых перспектывах, якія адкрывае перад чалавецтвам праякты новай Праграмы нашай партыі. І гэтую радасць і радасць падзялілі мы ўсе. Іронія гучала ў яго словах, калі ён гаворыў аб імперыялістычных клікунах, якія ўжо неаднаразова селі ў галіш, прапакуючы язвабытасць нашых планаў. І мы таксама не маглі не настрысана на іранічны лад. З гнева і абурэннем выкрываў ён імперыялістычныя запрытаў, якія хоцьці зноў кінуць свет у крывавае баяно. І гэта — гней і абурэнне ўсяго савецкага народа.

Паучыць шырай удзячнасці роднай партыі і ўраду за істотны клопат аб міры на зямлі, аб светлай будучыні чалавечства, жадаючы ўрачыста заявіць аб непаніжальнасці справе камунізму, рашучы пратэст супраць крывавага замаслаў падпалаччыку вайны прымяці савецкія людзі на мільніт і соды, якія магучыя выдць пракаціцца ў гэтыя дні па гарадах і вёсках краіны.

Савае важнае слова сказалі на іх і працоўныя Савецкай Беларусі — рэспублікі ратнай і будаўнічай славы.

Выступленні ўдзельнікаў і рэзалюцыі сходзілі і мітынгаў праякты бліскучай верай у мудрасць міралюбивай палітыкі Камуністычнай партыі і Савецкага ўрада, гатоўнасцю падтрымліваць і ажыццяўляць яе да канца.

Пад кіраўніцтвам любімай ленынскай партыі, — заявіў на мітынгу калектыв магілёўскага завода «Электрарухавік» кіраўнік брыгады камуністычнай працы Л. Вяркава, — мы пастроўва будзем светлы будынак камунізму, асвоіваем камунізму прастору. Мы блізкажыце любім сваю Радзіму, ганарымся яе выдатнымі поспехамі. І няхай ведоўчы імперыялісты Захаду, што, калі ня адважачыся развязаць новую вайну, то ў магучым сацыялістычным лагерах зноўбязіцца даволі сродкаў, каб да канца знішчыць іх.

Нам не патрэба вяды. Мы ўпэўнены ў перамозе нашага ладу шляхам мірнага эканамічнага спаборніцтва з капіталізмам. Савецкі народ хоча сустрэцца з іншымі народамі не на полі бою, а на кірмашах і творчых канферэн-

цыях, урачыстых дэманстрацыях і за бядзённымі сталамі. Пасылалі на чужую тэрыторыю не ракеты з вадароднымі і атамнымі галоўкамі, а паязды дружбы. Напаўняць эфір не сігналамі вайсннай трывогі, а сігналамі касмічных караблёў. Абменьваюцца з іншымі краінамі не поўнымі трывогі нотамі і мемарандумаі, а поўнымі гуманнах пачуццяў кнігамі і кінафільмамі. Мы хочам, каб над паямі, якім прызначана радзіць хлеб, ліўся не смаротны снівеч, а толькі жыва-творчы дождж.

Мы не толькі хочам гэтага, але і патрабуем і дабіваемся, добра ведаючы свае сілы і магчымасці, глыбока ўсведаляючы сваю адказнасць перад народам і ўсяго зямнога шара. Поклада пратрэсіўнага чалавечства скіраваны сёння на краіны сацыялістычнага лагера. У ім бачаць людзі абарочую будучыню, на яго спадзяюцца, калі задумваюцца аб сваім заўтрашнім дні, аб сваёй бядзёспы, аб ішчэці сваіх нашчадкаў.

Савецкаму народу не раз даводзілася ўжо спыніць крываваю руку імперыялізму, занесеную над светам. Гэта нялёгка, гэта дастаецца калі не шматлікімі жыццямі, то надзвычайным напружаннем энергіі, волі, патрабуе вялікіх матэрыяльных ахвяр. Але ён, наш народ, выхаваны партыяй Леніна ў духу палымнага патрыятызму і інтэрнацыяналізму, дзеля вялікай мэты не палічыцца ні з чым. Прыслухайцеся, гарматыя каралі і уолістрытэўскіх таўстасум, што сказала звычайнай савецкай дзючына Таіса Прыгодзіч, якая робіць мінскай аўтамабілі.

— Разам з усім савецкім народам, — сказала яна, — мы, маладыя аўтазаводцы, будзем істотна на прапавань у імя міру, аддадзім увесь запал сваіх сэрцаў, усю сілу сваіх маладых рук, каб прадухіліць новую вайну, захаваць мір.

Няхай дойдзе да нас голас віцебскага станкабудзівніка П. Бахціна, які ношыць гордае званне ўдзельніка камуністычнай працы.

— Не жартуйце, панове імперыялісты, з агнём, — сказаў ён, — Гора будзе тым, хто паршыць спайку нашага народа-стваральніка, народа-героя.

Заглыбіце, панове, у паток павеладзеннаў аб мітынгах і сходах, якія адбыліся ў гэтыя дні ў нашай краіне, і вы з усёй сілай адчуеце адзінадзюнасць народа. А што такое адзінадзюнасць наро-

да, адчуоўленага вялікай любоўю да радзімы і палкай нявыясцю да ворагаў, найбольш пераканаўчымі для нас сродкамі паказалі наша барацьба супраць фашысцкіх варвараў. Улічыце, што тыя, хто стаяў у гэтыя дні ў цесных натоўпах на мітынгах, — калі не ўдзельнікі гэтай барацьбы, то надзельныя пераемнікі баявых традыцый сваіх бацькоў. Савецкія людзі — людзі высокага гарту. Яны ўнімаюцца сёння на трыбуну не дзеля практыкаваннаў у краісамоўстве.

Токяр Мінскага трактарнага завода Э. Кулік з задавальненнем карыстаецца дадатковымі выгодамі, якія прынесла скарачэнне рабочага дня. Дык хто ж супраць ліній галіны вольнага часу? Але, устрыжаны вайсннай небяспекай, ён заўважэ:

— Калі трыба будзе для ўмацавання абараназдольнасці нашай краіны, мы прыядзем на васьмі-гадзінны рабочы дзень.

Такую гатоўнасць выказалі калектывы многіх прадпрыемстваў. Забача вечарам неба над сталіцамі нашых саюзных рэспублік і Савецкага Герояў адрываўся ўспышкамі ўрачыстага салода ў гонар новай вялікай перамогі савецкага народа на шляху заваявання космасу. Слушаючы гарматыя грым, відаць, кожны з нас думаў: няхай гарматы гаворыць толькі з гэтай прычыны, у гонар нашых працоўных перамог і мірных свят. Мы ў свой час шырака радаваліся салотам, які асвятлялі ратныя подзвігі нашых воінаў на паях Вялікай Айчыннай вайны. Але мы не хочам больш той радасці, якая прыходзіла праз смерць і кроў родных і блізкіх.

«Усе мы заняты мірнымі справамі, рыхтуемся да XXII з'езда Камуністычнай партыі Савецкага Саюза, а зьезд, сёне якое будзе заключача ў тым, што ён занердзіць далейшыя прадзіжаныя мірныя планы нашага жыцця. Няхай усе веляюць, што мы і ў далейшым будзем упарта прапавань у імя міру, што ўвесь савецкі народ уніме свой голас, накіруе свае сілы, каб папярэзіць узнікненне новай вайны, захаваць мір».

— Правільна, Мікіта Сяргеявіч! — адзінадзюна заўважылі савецкія людзі ў адказ на гэтыя словы кіраўніка партыі і ўрада, істотнага змагара за мір і ішчэці народаў.

НЕАБСЯЖНЫ ПРАСТОР

У нашай краіне ўпершыню ў гісторыі чалавечства будоўцца самае дасканалое і самае справядлівае ў свеце грамадства — камунізм. І сённяшня ўсклававанасць людзей, выкліканая праектам Праграмы, зразумелая, бо камунізм становіцца рэальнасцю, як рэальнымі сталі сёння палёты нешых легендарных касманаўтаў у космас. «Пабудова камуністычнага грамадства», — гаворыцца ў праекце Праграмы, — стала неспаряднай практычнай задачай савецкага народа. Паступовае пераарастанне сацыялізму ў камунізм — аб'ектывнае эканамічна-нараднае; яно падрыхтавана ўсім папярэднім развіццём савецкага сацыялістычнага грамадства.

Чытаючы гэтыя словы, рожумеш, якую адказнасць нясе кожны камуніст, кожны сумленны савецкі чалавек на сваім участку працы. І кожны сёння павінен спытаць у сябе: ці гатовы я і сваёй працай наблізіць светлую эру чалавечства?

Гэтую асабістую адказнасць, пра якую гаворыцца ў праекце Праграмы, павінен адчуць сёння савецкі чалавек, бо пра яго — усе думы і клопаты партыі.

Мы, кінарэжысёры, таксама працуем у імя і на карысць чалавека. Выхаванне савецкага чалавека, раскрыццё ўсёго лепшага, што ў ім ёсць, — наша найпершая задача. Савецкая кінамастацтва — вялікі прапандыст камуністычных ідэй, летаніцы эпохі.

А якая вялікая задача — далажыць нашаму чалавеку ў яго гарманічным развіцці!

Неабсяжны творчы прасторы, на якія выходзіць сёння савецкая кінамастацтва. Яны велічыня, негледзячы. Планы нашы заапалячваюцца. Мы будзем вырашаць іх у поўнай садружнасці з пісьменнікамі, майстрамі чалавечнаства, і разам з імі будзем ствараць фільмы, якія ўвоўдзюць у заплаты фонд эпохі камунізму.

Ул. КОРШ-САБЛІН, кінарэжысёр, народны артыст БССР.

СВЯТА ЛІТАРАТУР

— Радасныя, хвалюючыя дні, — сказаў Сяргей Вендзіктавіч у гутарцы з карэспандэнтам газеты «Літаратура і мастацтва», — перажывае наша Радзіма. Толькі не даўна ў друку былі апублікаваны важнейшыя дакументы сучаснасці — праекты Праграмы і Статуты КПСС, а цяпер сарцы людзей усхвалявала новая вестка. Свет заапалячвала беспрыкладным у гісторыі касмічным палётам на караблі «Усход-2» слаўнага героя, лётчыка-касманаўта Германа Цітова. Свет з вялікай увагай прыслухоўваецца да голасу Масквы, якая вуснамі Мікіты Сяргеявіча Хрушчова, што выступіў днём па радыё і тэлебачанню, горда заўважэ: «Падобна на тое, як з іропелі складзецца аніяк, з нааганнаў мільёнаў савецкіх людзей складзецца магучасць савецкай дзяржавы. У гэтым зарука нашых перамог у камуністычным будоўніцтве».

Нам, пісьменнікам Расійскай Федэрацыі, аднолькава дарагія поспехі братніх народаў вялікага Савецкага Саюза. Рускія пісьменнікі з вялікай увагай сачаць за тым, як развіваецца эканоміка і культура нашай добрай сястры і суседкі — Савецкай Беларусі, з мэтакай інтэлігентнай жой мы даўно звязаны вузламі вялікай творчай дружбы. Таму цяперашні

Гутарка з сакратаром праўлення Саюза пісьменнікаў РСФСР Сяргеем Сартаквым

Тыдзень рускай літаратуры ў Беларусі мы разглядаем як свята дзюх братніх літаратур, аб'яднаных агульнасцю ідэй і задач.

Чытачам газеты «Літаратура і мастацтва», вядома, цікава ведаць, як развіваецца наша руская савецкая літаратура, якія яе поспехі. Скажу каротка: мы, члены праўлення і сакратарыят Саюза пісьменнікаў РСФСР, задавалены тым становішчам, якое складзена цяпер у нашым творчым саюзе. Пісьменнікі старэйшага, сярэдняга і маладошага пакалення працуюць зараз з такой жа вялікай творчай напружанасцю, як і ўвесь шматмільённы савецкі народ, які рыхтуе дастойную сустрэчу XXII з'езду КПСС. Хочацца адзначыць, што нашы пісьменнікі, якіх у творчым саюзе звыш 2500 чалавек, пішуць на 55 мовах, працуюць у многіх гарадах, абласцях, краях і аўтаномных рэспубліках. Яны ствараюць кнігі пра наша кінулае і бурнае жыццё, прысвечаныя іх, галоўным чынам, нашаму сучасніку — савецкаму чалавеку.

Я мог бы назваць дзсяткі імён

усім вядомых пісьменнікаў, якія радуюць чытача сваімі высокамастацкімі твораі. Але мне здаецца, што пра творчыя справы павіна абязна расказаць маё калегі — тыя пісьменнікі, якія ў складзе нашай дэлегацыі прыеддуць на Тыдзень рускай літаратуры ў Беларусь.

Думаю, што творы таварышў, якія прыеддуць у Беларусь, знебывае ваму чытачу гэтак жа, як і члены нашай дэлегацыі добра знебывае з Беларусцю і яе людзьмі, дружаць з беларускімі пісьменнікамі. Мікалай Грыбчовы, Анатолій Сафранюў, Міхаіл Святолюў у свой час жылі і працавалі ў Беларусі. Многія рускія пісьменнікі ў гады Вялікай Айчыннай вайны разам з воінамі Савецкай Арміі і беларускімі партызанамі абаранялі зямлю Беларусі гэтак жа самаададна, як і сваю родную рускую зямлю. Таму сустрэчы з беларускімі пісьменнікамі і працоўнымі рэспублікі прынесуць нам вялікае задавальненне, узбагацяць нас новымі, свежымі ўражанямі, а Тыдзень рускай літаратуры, я ў гэтым перакананы, будзе садзейнічаць новаму творчому ўзлёту ў развіцці абедзюх літаратур.

Да хуткай сустрэчы ў Беларусі, дарагія сябры!

Малюнак Л. ЗАМАХА.

РАДЗІМА ВІТАЕ ГЕРОЯ

Вясновым днём 12 красавіка першы ў свеце лётчык-касманаўт Юры Гагарын адкрыў зорны шлях у Сусвет савецкім касмічным караблям.

А дзень 6 жніўня зноў скалануў нашу планету. Лётчык-касманаўт Герман Цітоў праляцеў у касмічнай прасторы звыш 700 тысяч кіламетраў, абляцёшы вакол зямнога шара больш семнаціна разоў! Неверагодна? Так! Але ж мы, савецкія людзі, нарадзіліся ў незалежным 1917 годзе, каб казку зрабіць ярай... Мудрая ленынская партыя выдэ нас ад перамогі да перамогі ад дзюй вяршынь творчага ўзлёту да другой. Такі ўжо закон гісторыі: рэвалюцыя і самая смелая ўзлёты чалавечлага розуму і волі непадзельныя.

Уся планета заапалячэ бліскучымі поспехамі савецкіх вучоных, інжынераў, тэхнікаў, рабочых, якія стварылі чуда-волаты XX стагоддзя — касмічныя караблі. Увесь свет заапалячэцца мужнасцю члена ленынскай партыі лётчыка-касманаўта Германа Цітова.

Народ святкуе, народ радуецца. Мора кветак і мора светлых і сонечных усмешак шчаслівых людзей. Радасным і незабыўным быў для савецкага народа дзень 9 жніўня, дзень калі сталіца нашай Радзімы — Масква сустракала свайго героя, лётчыка-касманаўта Германа Цітова, які праславіў нашу Радзіму сваім выдатным поспехам.

Сустракаць героя на Унукаўскай аэрадром прышлі шматлікія прадстаўнікі прамысловасці Масквы, міністры СССР і Расійскай Федэрацыі, кіраўнікі партыйных і савецкіх арганізацый сталіцы і абласцў, вучоныя, дзючы культуры. На аэрадром прыбылі кіраўнікі партыі і ўрада таварышы Д. І. Брэжнэў, М. Р. Ігнатаў, Ф. Р. Казлоў, А. І. Мікаян, Н. А. Мухітэлінаў, Д. С. Палажскі, М. А. Суслаў, М. С. Хрушчоў, Я. Э. Калібэргін, Г. І. Вораніў.

М. С. Хрушчоў, кіраўнікі партыі і ўрада сардэчна вінушюць баякоў і сваякоў Германа Цітова — маці Аляксандра Міхайлаўна і бацьку Сцяпана Міхайлаўна, жонку Тамару Васільеўну.

Калі прылятаўся магучыя паветраны ланіер «ЛІ-18» і з яго дзвярэй павіўся Герман Цітоў, над аэрадромам пракаціўся цэлы

шквал прыглыталых воклічаў і аплачываючых слёз.

Падняўшыся на трыбуну, маёр Цітоў чотка ралартуе Мікіту Сяргеявічу Хрушчоў:

«Таварыш Першы сакратар Цэнтральнага Камітэта Камуністычнай партыі Савецкага Саюза, Старшыня Савета Міністраў СССР, дакладваю, што заданне Цэнтральнага Камітэта і Савецкага ўрада выканана. На караблі-спадарожніку «Усход-2» шостага і сёмага жніўня 1961 года зроблен 25-гадзінны касмічны палёт. Абляцеў больш як семнаціна разоў вакол зямнога шара і шчасліва прыляцеў у далажанае далажэнне раёне».

Усё абсталяванне касмічнага карабля прапавала безаказна. Адчуваю сябе выдатна. Гатоў выканаць любое заданне партыі і ўрада. Маёр Цітоў».

Мікіта Сяргеявіч па-бацькоўску абдымае Цітова, прытаскае яго да сябе, як дарагога і любімага сына нашай Радзімы.

Слаўнаму герою піанеры і школьнікі Масквы падалі кветкі кветак.

Затым урачысты картэж машыны праязджае па святонца ўпрыгожанай Маскае на Красную плошчу. Свайго героя з заапалячэннем і гордасцю вітаюць савецкія людзі. Над людскім морам — шчырым сцягі, партреты кіраўнікоў партыі і ўрада, герояў-касманаўтаў Юрыя Гагарына і Германа Цітова, мноства жылых кветак.

Гарачыя аплачываючыя пракатавоўца па Краснай плошчы, калі на трыбуну Маўзалеа з'яўляюцца таварышы М. С. Хрушчоў разам з касманаўтамі Юрыем Гагарыным і Германам Цітовам, Л. І. Брэжнэў, М. Р. Ігнатаў, Ф. Р. Казлоў, А. І. Мікаян, Н. А. Мухітэлінаў, Д. С. Палажскі, М. А. Суслаў, М. С. Хрушчоў, Я. Э. Калібэргін, Г. І. Вораніў, член Прэзідыума Вярхоўнага Савета СССР К. Я. Варашчылаў.

Пачынаецца мітынг працоўных сталіцы, прысвечаны новай беспрыкладнай перамозе савецкай навукі і тэхнікі. І вось перад масківамі, перад поўнымі заапалячэннем позіркамі дзсяткаў тысяч людзей, пачынае гаварыць лётчык-герой Герман Цітоў.

— Савецкі Саюз адкрыў новую эру ў прагрэсіўным развіцці чалавечства... Мы ганарымся тым, што нашы дасягненні ў асапені кос-

масу служаць інтарэсам усяго чалавечства, інтарэсам міру.

Бурныя аплачываючыя зноў успыхваюць, калі да мікрафона падыходзіць Першы сакратар Цэнтральнага Камітэта КПСС і Старшыня Савета Міністраў СССР М. С. Хрушчоў.

Мікіта Сяргеявіч сардэчна вінушю лётчыка-героя, ён гаворыць, што недадэкі той час, калі касмічныя караблі, кіруючыя чалавечым, пракаціць трэсы да Месяца, да планет сонечнай сістэмы.

Уся сталіца, увесь свет слухаюць упэўненыя словы Мікіты Сяргеявіча Хрушчова:

«Мы ганарымся сваёй сацыялістычнай краінай, яе поспехамі і з'яўляю большым энтузіязмам будоў прапавань для таго, каб смела ісці наперад, да камунізму».

Калі за нашымі першымі касманаўтамі пойдуч іншыя касманаўты нашай краіны і іншых краін, гэтак жа па шляху, які пракаладзены савецкі народ у камуністычную будучыню пойдуч усе на родных».

Пачынаецца ўрачыстае шэсце масківаў. Прадстаўнікі ўсіх раёнаў сталіцы вышлі на дэманстрацыю. Праз Красную плошчу праходзіць працоўная Масква, якая сардэчна вітае адважнага касманаўта.

Вечарам 9-га жніўня ў Георгіеўскай зале Вялікага Крамлёўскага палаца адбыўся прым у гонар выдатнага полавігу вучоных, калектараў, інжынераў, тэхнікаў і рабочых, якія забеспечылі ажыццяўленне новага палёту чалавека ў касмічную прастору, у гонар лётчыка-касманаўта Германа Сцяпанаўна Цітова, наладжана ЦК КПСС, Прэзідыумам Вярхоўнага Савета СССР і Савецкім Міністраў СССР.

Пачынаецца мітынг працоўных сталіцы, прысвечаны новай беспрыкладнай перамозе савецкай навукі і тэхнікі. І вось перад масківамі, перад поўнымі заапалячэннем позіркамі дзсяткаў тысяч людзей, пачынае гаварыць лётчык-герой Герман Цітоў.

— Савецкі Саюз адкрыў новую эру ў прагрэсіўным развіцці чалавечства... Мы ганарымся тым, што нашы дасягненні ў асапені кос-

Вершы аб Расіі

Мне пра Расію трыба гаварыць, ды так, каб вершы ўслых чытаць прасілі, ды так, каб захачелі паўтарыць Мавань за ўсіх імёна імя: Расія.

Званчэй тых сосен, дзе шумяць ласы, Мадной любві, што ў сэрцы палымнее. І ты яго на вуснах данясі К плячым хвалым, што ўдалі сёноўце.

Сам-насам не аднойчы быў з табой, Парадай мог і словам падзяліцца.

Мя ты радасць, мя ты шчаслівы мой, Мая ты зорка, што святлом іскрыцца. Яно мне ззяла ў матчыных вачах, І працінала кроў мяю не раз. Калі б святло пагасла ў грудзях, — Дык сэрца б разарвала ў той час.

Люблю блакіт нябёс тваіх — чароўных — Няхай не будзе ў пямці забыт: Магутны дуб сярэд нізіны роўнай, Тваёй зарой, бы стужкаю, абвіт.

І ён стаіць над ціхаю полянай, Глядзіць удала на роўны, пыльны шлях. І толькі шрамы ад ліхіх малавях, Нібы ў салдата, на яго грудзях.

Сваю не раз паказваў вораг сіну, Урываўся ў дом, што польхам гарэў, Крычаў, раз'юшаны: — Канец Расіі! — Але адчуў ён тваю, Расія, гней!

Такім магучым і суровым гней быў, З такой няўмольнай сілай налятаў, Што калі б вораг мог узняцца ў неба, Дык напаткала б смерць яго і там!

Зноў вярнуўся на зямлю з Сузор'я, М. АСЦЕВ.

Ужо ў Сузор'і сцяг наш праявіўся, Гарыць, як сонца, між другіх планет. Ідуць з адкрытым сэрцам камуністы, Любціць цябе! — Іх вечны завет!

Яны сцягі ўдмаваюць баявыя, Што азарылі край мой — Русь маю. Яны кляліся збераць Расію, І я пад сцягам кляту і даю! Пераклад П. ПРЫХОДЗЫН.

ПРАЦАЙ УПАРТАЙ...

Гэта не мара людзей, а наша рэальная сапраўднасць — па зямлі кроўчы камунізм, ідзе як усё-пераможная сіла, як жывая закаммернасць, абумоўленая ўсім ходам гістарычнага развіцця чалавечства.

Ідзе камунізм! Мы яго будоўем, мы накіроўваем яго ходу пад кіраўніцтвам ленынскай партыі. Праект Праграмы Камуністычнай партыі Савецкага Саюза, як сонца асвятляе шлях народам да новых, досіль, нябачаных перамог па шляху будаўніцтва чалавечнага жыцця.

Кожны наш дзень напоўнены кінучай стваральнай працай. Кожны наш дзень багаты яркімі падазямі. Увесь свет сёння аплачэўце герою-касманаўту Герману Цітоў, алелідуўце вялікай краіне-пераадыкрывальніцы новага свету-свету камунізму.

Новае камуністычнае грамадства, якое мы будоўем, нясе небылыя росквіт эканомікі і культуры. Мы электрыфікуем усю нашу краіну, скіруем воды рэк у ствалы і пустыні, прымушым сілы прыроды служыць чалавеку, створым невячарнае выдучы, багаче прадуктаў працы і забеспечым іх размеркаванне па патрэбнасцях. Усё для чалавека, усё для задавальнення яго матэрыяльных і духоўных патрэб!

Радасна жыць і працаваць, калі бачыш перад сабой такія грандыдзюныя перспектывы. Наша пакаленне будзе жыць пры камунізме. Ведаем мы — што ўжо не за гарамі Саветы нашы, радасны дзень. Працай упартай, сваімі рукамі Шчасце наблізім людзей!

Авар'ян ДЗЕРЖЫНСКІ.

УЗЛЁТ ЧАЛАВЕЧАГА ГЕНІЯ

З'яўняцца дружбаў на вечныя векі

Шчырае прывітанне песнярам Савецкай Расіі

САМАЯ ЯРКАЯ

Руска літаратура і мастацтва, пачынаючы ад «Слова аб палку Ігаравым», яны герыць самай яркай зоркай у скарпі братаў літаратуры нашай краіны. Творчасці А. С. Пушкіна, М. В. Гоголя, А. А. Нікарасава, Ф. М. Дастаўскага, Л. М. Талстога, А. П. Чэхава, А. М. Горькага, У. Маякоўскага была новым словам у мастацкім развіцці чалавечасці.

Для нас, беларусаў, руская літаратура, — як хлеб надзеі. Ідзі і эстэтычныя якасці яе мы ўбіраем у сэрцы з самага маленства; на ёй мы вучыліся і вучымся спазнаваць жыццё. Чароўныя радкі пушкінскіх вершаў кожны з нас праносіць у памяць з самага дзяцінства да старасці. Для кожнага з нашых пісьменнікаў яна, руская літаратура, заўсёды была і будзе вялікай, шчырай настаўніцай.

Рускія майстры мастацкага слова былі першадарэвальнікамі нашай роднай літаратуры, нашых пісьменнікаў для іншых народаў краіны. Вялікі наш Янка Купала пісаў калісь: «У сваім сэрцы я не працігну доўгі год заўважваю найчысцейшую і бліжэйшую любоў да вялікага рускага народа і яго гениальнага пісьменніка Аляксея Максімавіча Горькага, які ў твае змрочныя часы прымеў мяне ў твае пяры і выказаў мяне тады цёплым водгук Аляксея Максімавіча і яго пераклад верша «А хто там ідзе?»»

Руская літаратура як сучасная, так і мінулае, блізка і дарагая кожнаму беларусу. І не толькі таму, што рускую мову мы лічым сваёй другой роднай мовай і разумею яе без перакладу, але і таму, што на працягу ўсёй сваёй гісторыі беларускі народ цесна звязаны з вялікім рускім народам. І гістарычныя лісы заўсёды перапліталіся, зноўваючы ў вялікім паходзе да лепшай будучыні. Наша літаратура, пачынаючы ад узнікнення і да сённяшніх дзён, ніколі не замыкалася ў вузкія рамкі нацыянальнай абмежаванасці. Яе рост адбываўся ва ўмовах братняй дружбы народаў, у цеснай сувязі з усімі братамі літаратурамі і асабліва з вялікай рускай літаратурай.

Дружба літаратуры сацыялістычных нацый стала асабліва цеснай і плыўнай у наш час. Камуністычны партыя Савецкага Саюза ў прэвекс Праграмы, якая будзе прынята на гістарычным ХХІІ з'ездзе КПСС, запісала: «Разгорнуць і развіць руска-беларускую дружбу і культурныя сувязі з усімі братамі літаратурамі і асабліва з вялікай рускай літаратурай».

Камуністычнае будаўніцтва азначае новы этап у развіцці нацыянальных адносін у СССР, які характарызуецца далейшым збліжэннем нацый і дасягненнем іх поўнага адзінства... Усё больш інтэнсіўна становіцца абмен матэрыяльнымі і духоўнымі багаццямі паміж нацыямі, узрастае ўклад кожнай рэспублікі ў агульную справу камуністычнага будаўніцтва. Цікарае граней паміж класамі і развіццё камуністычных грамадскіх адносін узмацняе сацыяльную аднароднасць нацый, садзейнічае развіццю агульных камуністычных рыс культуры, маралі і быцця, далейшаму умацаванню давер'я і дружбы паміж імі».

Наша партыя заўсёды клапацілася аб развіцці літаратуры сацыялістычнага рэалізму як аднаго з важнейшых сродкаў ідэалагічнага выхавання народа. Цяпер жа, у сувязі з тым, што наша Радзіма ўступае непасрэдна ў паласу разгорнутага будаўніцтва камунізму, роля літаратуры асабліва ўзрастае. Яна заклікана выхоўваць у савецкіх людзей рысы чалавеча камуністычнага грамадства, калі высокая сям'ядомасць будзе тым вызначальным пачаткам, які ляжа ў аснове адносін да грамадскага абавязку.

Літаратуры сацыялістычных нацый даўно перасталі быць вузка

нацыянальнымі. Закоўваючы нацыянальную форму, яны існуюць у сабе інтэрнацыянальнымі, сацыялістычнымі зместам, і ў гэтым першы за ўсё паказвае прыклад вялікай літаратуры рускага народа. Мы ў яе вучымся, мы з ёй бером прыклад. Шматлікія і плыўныя сувязі нашых літаратур спрыяюць іх далейшаму росквіту, памнажэнню іх здобывацям. Усе літаратуры сацыялістычных нацый складаюць адну вялікую літаратуру эпохі будаўніцтва камунізму. Вось чаму такія дарагія для нас братаў сувязі ўсіх нацыянальных літаратур нашай Радзімы.

За апошнія гады ўзніклі і ўсталяваліся многія новыя формы адносін нашых літаратур. З найвялікшым поспехам прайшлі ў нашай рэспубліцы тыдні ўкраінскай, літоўскай, латышскай, малдаўскай літаратуры. У сваю чаргу ўкраінскай, літоўскай, латышскай, малдаўскай народы прымаюць, як братаў, літаратуры нашай рэспублікі. Гэта значыць больш умацавалі нашы братэрска-паўчужыя, наспрыяла таму, што лепшыя творы адной літаратуры становяцца здобывацямі многіх народаў.

Бязмежна дарагія нам братаў сувязі з вялікай рускай літаратурай. Рускія пісьменнікі многы зрабілі і робяць для таго, каб наша родная літаратура выйшла на ўзровень савецкай літаратуры і мастацтва ў сталіцы нашай Радзімы — Маскве, гэта і штодзённым рабочым сувязі. Найбольш значныя творы нашай літаратуры з любоўю перакладаюцца на рускую мову і становяцца здобывацям шматлікім нацыянальным чытачам.

З хваляваннем рыхтаваліся мы да Тыдня рускай літаратуры ў нашай рэспубліцы, які пачынаецца заўтра. Да нас прыязджае вялікая група прадстаўнікоў братаў рускай літаратуры. На працягу тыдня пазнаёмся з творчасцю рускіх пісьменнікаў і пісьменнікі будуць выступаць перад працоўнымі рэспублікі. Яны пазнаёмяць іх з апошнімі дасягненнямі рускай літаратуры. Няма ніякага сумнення, што тыдзень паслухаў вялікай мэтае яшчэ большага умацавання братняй сувязі нашых літаратур, што ён наспрыяе далейшаму росквіту нашай роднай беларускай літаратуры, што ён з'явіцца сродкам узрэмубаўтання творчасці і рускай, так і беларускай літаратуры.

Шчырае, сардэчнае прывітанне літаратарам вялікага рускага народа!

Слава вялікай рускай літаратуры!

Не аднойчы збіраліся беларускія пісьменнікі ў сталіцы нашай Радзімы, каб разам са сваімі рускімі калегамі абмеркаваць надзённыя пытанні развіцця літаратуры. На гэтым здымку адлюстравана адна з такіх творчых сустрэч у час Дзеяд Беларускай літаратуры і мастацтва ў Маскве. Выступае Канстанцін Сіманюк. Сярод удзельнікаў абмеркавання Мікалай Ціханюк, Васіль Ажаеў і іншыя рускія пісьменнікі.

Александр ТВАРДОУСКИ

Запрашэнне гасцей

На свята вялікае — звычай такі — Скілаем заўсёды мы вас, землякі, Далікі і блізкі, сямбро і суседзі... Хто з поезыя будзе — па тым мы пад'едзем. Хто будзе на конях — хай мае на ўвазе, За сена, аёс і за ўсё мы ў адказе!

А хто на машыне — паклон дарагой, Дараго я — хоць бокам каціца па ёй.

Калі ж на пасадку к нам пойдзе хто з неба,

Пляцоўку яму падрыхтуем, як трэба.

Адорым мы кветкамі сярнімі гасцей, Прамовы закомім не спры за людзей.

І ўсё па парадку, усё будзе па фарме, З добрае ласці напоім, накармім, І зноўдасцэпа пазнаём — ішчэ каб не быць! — І чым чыстае і куды пасадзіць.

Паклічам сямбро і дочку і нявестку, Работнікаў шчырых і воінаў чэсных, Герояў, што службу ясуць на граніцы.

На моры, на свята, ў раўне, сталіцы.

А з імі на свята гукаём заадыно

І тых, што пакінулі край наш даўно,

Што век дэжываюць далёка ад нас,

Што ў нашай купаліс рэчцы не раз.

Па нашых дарогах хадзілі з паклонам,

Керміліс нацыяй гарохам зялёным,

А то і мякіна, а то і траваю, —

З маленства спазналіс з горам-бадою.

Прайдзіцеся, гоці, вы вулкая старою,

Па новых хатках, напалска зямлёю,

Кароўнікам нашым, сідзібай прайдзеце.

Напзіма, вы песню тады прапаяце.

У часе ад'езду, расстання з народам,

Сядзіце ўсё па машынах, пададох,

Спяце замест развіталых слова

Нам песню харошую «Будзьце здаровым».

Дык будзьце здаровы, жыцце багата,

А ўжо ж мы паедзем дадому, дахаты.

Перанкаў А. АСТРЭЖКА.

ЗОРЫ І ПЕСНЯ

Казачыня, фантастычна-невергодная справа адбываюцца на нашых вачах: прости саветкі чалавек, сын алтайскага настаяніка ўзнамецца да зор і там, сярод неабсяжных прастораў космасу, сам-насам з тымі жымі Суветам, усламінае творы любімых пісьменнікаў. Пра гэта, вярнуўшыся на родную цёплую зямлю, раскажа касманаўт Герман Цітоў, і мы, чытаючы яго гутарку з карэспандэнтамі, не можам не паўмаць: ідзе новая і сур'язная праверка вялікай рускай літаратуры — праверка новым бачаннем чалавеча, небылым яго ўлетам да касмічных вышынь.

«Убачыўшы Месяц, — гаворыць Герман Цітоў, — я нават урадаваўся і ўспомніў Гоголя, яго апавяданне «Ноч перад калядамі». Ніжка сказаць, колькі разоў называлася ў дні сустрэчы з героем вена малодзе, вясёла Іван Пушкіна. «Наш флаг меж звезда пошестеся», — гэтымі словамі Маякоўскага выказаў сваё захваленне бясмертным подлігам касманаўта Рабана Міхалскага завада аўтаматых лій... Неўміручы зорны поладні! Неўміручая зорная літаратура, якая заўсёды жыла, паводле чужойнага выразу Герзіна, кінематэра, непарушнай верай у бязмежныя сілы свайго народа, глыбокім прадуманнем ішчэ для ўсіх!»

Сёння мы горача, ад усёй душы, вітаем прадстаўнікоў гэтай літаратуры на нашай беларускай зямлі.

Асабіста мяне называюць сустрэча з такімі выдатнымі пэтамі — ветэранамі і майстрамі рускага паэтычнага слова, як Аляксандр Пракоф'еў і Міхал Святлоў.

Цяжка пераацаніць тое значэнне, якое мела творчасць гэтых пэтамў для людзей вялікага пакалення. Песні А. Пракоф'ева пра Ладагу, яго ўрачывыя, прасякнутыя паўночнай пэтычнай вершам пра Эпоху, пра Дыктатуру, пра матроску грамадзянскай вайны навак засталіся ў сэрцы і памяці, сталі здобывацям нашага ўласнага чалавечага святаадчування. Нельга не ўспомніць і такіх пракоф'еўскіх радкі, якія напісаны даўно, у самым пачатку 30-х гадоў, але якія гучаць так, быццам яны звернуты непасрэдна да Юрыя Гагарына або Германа Цітова:

Расскажи мне про все — ты вылавший

И глаза плотоядной луны протуженем

В четыре версты!

І такім зразумелым і блізім застаўся для нас разведчык-чароўнік, які ў пераніку паміж двума баямі, заглядзеўшыся на далёкую планету, пятаўся ў таварыша: «А по-русски как Меркурия зовут? Адстойваючы родную зямлю ў цяжкіх баях, бачыць грамадзянскай вайны прычварналіся да зор, пракладаў і ў думках, у фантазіі якраз тую трапу, па якой рухаюцца сёння ў Сувест чырванаточныя саветкі караблi.

Муза Міхалскага ўяўляецца мне добрым і чылым камсамольскім патрудам, які пільна ахоўвае рамантычныя традыцыі грамадзянскай вайны, малодсці камсамола, чалавечай салідарнасці ў барацьбе за лепшае будучыню.

Рыгор БЯРОЗКІН.

Піліп ПЕСТРАК

Калі ласка!

Заўтра пачынаецца Тыдзень рускай літаратуры ў Беларусі. Гэта — вялікая і радасная падзея. Прыезд рускіх пісьменнікаў у Беларусь — свята, братэрскае нашых народаў, яднання са старэйшым братам — вялікім рускім народам, выхаваннем культуры яшчэ кожнага з нас у вялікай меры з'яўляецца. Ніш нашага братэрскага саткіна на адзіным палатне. Там вытанка гісторыя нашага непарушнага адзінства праз векі.

Прыезд рускіх пісьменнікаў у Беларусь не з'яўляецца падзеяй надзвычайнай. Гэта з'ява натуральная, звычайная. Прыязджаюць родныя людзі ў гасці да сваіх, да беларусаў, каб паглызаць іх жыццё наш народ, раскажаць аб дасягненнях вялікай рускай літаратуры. Такім гасціям мы скажам старадаўнімі рускімі словамі: «Добро пожаловать!»

Аляксей ЯКІМОВІЧ.

НЕРАЗЛУЧНА ПРАЗ УСЁ ЖЫЦЦЁ

Вялікая руская літаратура Каго з культурных людзей свету не кракоўца гэтыя словы! Нам жа, беларусам, руская літаратура становіцца блізкай і знаёмай з самай каліські, як робяе слова, робяць песня ці казка. З тамі яна неразлучна і праз усё жыццё.

Малалітвенны 73-гадовы каласнік з Брэстчыны ўспраекію, як пісаў гэтай вясною абласная газета «Зара», прачытаў раман «Уваскрэсенне». Потым папрасіў у мясцовага бібліятэкара яшчэ што-небудзь з твораў Талстога. Яму даў «Анну Карэніну», затым — «Вайну і мір».

Можна сабе ўявіць, як узбадзіцца гэты прости чалавек праці на старасці год! Якая перавага ў яго перад тымі, хто не чытаў ніякіх твораў зямлянага рускага мастака слова!

Наведваючы Мінск, Яраслаў Смелкоў не прамінае выпадку пагутарыць з літаратурнай моладдзю. Фотаабыткі адлюстраваны ў адной з пераў пачынаючых пісьменнікаў рэспублікі сустрэчу майстра рускай паэзіі з нашай малодой паэтэсай Данутай Бічэль.

Там і Мінску жылі і працавалі толькі пэты і ішчэ пэтам, пісьменнікі і драматургі. Тамі жыў наша літаратура не мева «Новае зямлі» і «Сымона-Музікі». А Міхася Харот — першы наш маладзінкавец — надрукаваў толькі першыя свае вершы.

А якім магутным і шматлікім атрадам мы будзем сустракаць зараз прадстаўнікоў рускай літаратуры ў сваёй сталіцы.

У роцце беларускай літаратуры немаляя заслуга рускіх пісьмен-

нікаў, з якімі мы цесна звязаны, якія дапамагаюць нам у творчай працы, перакладаюць лепшыя творы нашай літаратуры, робяць іх здобывацям чытачоў усяго Савецкага Саюза.

У апошнія гады мы прымалі ў сябе пісьменнікаў братаў рэспублікі — Украіны, Літвы, Латвіі, Малдавіі. Сёння нашымі гасцямі будуць вядомыя рускія пэты і пісьменнікі.

Калі ласка, дарагія гоці!

Аляксей ЯКІМОВІЧ.

Мікалай ГРЫБАЧОУ

Жэнібенскія зоры

дае, што такія дзятчаты не кідаюцца ў вочы, не камандуюць на пагуляніках, не круцяць галавы гарманістам. Яны квітуюць некай роўна і ў баку, замуж выходзяць нечакана, у сям'і жыюць добра, без агрыот і сварак. Гора пераносіць маўкліва і заціка... Яны звычайна амаль не заўважваюць побач з прагожымі, бойкімі на слова сямброўкамі, чые характары падобны на раку ў паваду, шумліваю, бурную, але і небеспечную: памаліся — закруціць, панясце, а што з гэтага выйде, — невядома.

— Пагаварыць хачу з табой, Марына. — Пра што, Ягор Ягоравіч? — Ну, як адрозу растлумачыць? Чатыры гады, з тэ перы, як Васіль памер, чакаю... — Не трэба, — апускае вочы жанчына. Голас у яе спакойны, але на шы, трохі ніжэй вуха, хутка пухнеўе жылка. — Не да рэчы.

— Велю, што не да рэчы, — спынаецца Ястрабаў. — А што рабіць? Да цябе завісці — кумкі ўжо наскрозь абгаворыць, з'явіцца абмыслов. Адна Сямёнкіна агарод зародзіла на трыста верст... А на пагулянікі мы з табой ужо адхадзілі... Што рабіць? — Не ведаю... Жыю — і ўсё. — Усё жыюць. Я воль таксама, як адзінока бусел, накіна адзін у голлеку машыцы. Паварочаецца, паштавец — і галаву пад крыло... А сню ішчэ кожную ноч. Ты воль пабыла тут колькі хвілін, а мне на шылі тыдзень свята. Заплюшчу вочы — усё ты тут... Вунь зноў плыць неба, даглядзець трэба... Дык як жа, Марына? — Ды я што, Ягор Ягоравіч...

— Прыждзе увечары на мост, — памусці пераходзіць на шэпт, спынаецца Ястрабаў. — Як з каровамі ўправяцца, дык і прыждзе. — Тут машыны ходзяць, — падаецца Марына. Фары, як пра-

жэтары... Нядобра атрымаецца. — Не ходзяць машыны, — ішчэ Ястрабаў. — У наваліцы пазачора грэбню парвала; пакуль не паправіць, ходу нікому няма. А, Марына? — Добра, — чырванее саро, мянона, жанчына. — Можна, прыйду.

Набіжэцца новы плат. Ястрабаў, грукочы дзеравяшкай, падаецца на мост і адтуль камандуе: — Кіруй, хлосці, кіруй! Такі! Яго каманды нішто не слухае. Плытагоны працуюць упуэна і зладжана, даўно ведаюць усё капрысы ракі, але вартуаіне не можа сядзець на месцы.

— Шмат ішчэ там вашага брата? — пытаецца ён у плытагонаў. — Усё. Замыкайся, зачыняйся і валіся на бакавую. — Таго ж і вам! — У адзін момант — сярэдзіна адгуканая пэтыяны мужынаў брытаных штахав і блакітных майфам. — Панабулаваў пастак, што ні вярста, дык мост ці парок... Загрупаўся раку!

— Добра, добра, — смыецца Ястрабаў. — Чаго кіпсець? Акуніся на лёсе — і ўсё праблэе... Пасля гэтага, налягаючы на кадуотр, ён злучае мост, ставіць на месца кіліны і замкі — хітрую самаробную сістэму, што машуе ўсё цяжкую аграмаду, затым бярэ сякеру і тачэ ладу, без усялякай пачынаючы пэтыяны ўмапоўвае будан, нібыта ў чаканкі буры. Між тым сонца спускаецца ўсё ніжэй і ніжэй, праходзіць па вяршніках тапоў, халавецца за кручай. У вёсцы мячаць каровы; воблачка ружавата пхлу, падытага стуканам, пераліваецца праз грэбень кручы на бераг, над ракой павісае пах поля і гною.

Яшчэ кіля гадзіны з бліжэйшай вуліцы аносасця галасы жанчыні, якія аб нечым спрачаюцца, плач хлапчука, які зусім не стасуецца да мірнай карчыні вечаара. Потым некай хутка, быццам з неба паваліў шыры плы, поцёмкі з'явіліся густымі, і ў іх ранаху зварваўся найвышэй гармоніка, захоплываючы для сабе ўсё прастор паміж небым і зямлёй. Здаецца, што гэта ўздымае, скардзіцца, спывае зямля, развіваецца з летам... І ў гэты момант Ястрабаў заўважае на берагавой сямжы прытанутую ў цёмнае постаць.

— Марына, ты? — няупэўнена кіля ён. — Я. — Дзякуй табе... А я ўсё на дарогу гляджу — няма... Думаю, пакрыўдзіць выршыла. — Там людзі, прычпыцца: куды, вавоцкі, ужо ўпэўнацца, у сабе, замкніўся. Здалася, ён усё думае, як жыць, і не можа прыдумаць. Калі памёр яе муж, таксама францік, кантуячы ў Бранскіх лясках — намер, прастануўшыся ў паваду, — яна гадзі прыз паўтары адула прылі шыхай ішчэ тады да Ястрабава. Бачыла яна яго зрадуку ля моста, ён хачеся прышчынуць да грудаў яго калматыю русую галаву, але ён быў стрыманы, і яна, сустракаюцца з ім поглядам, адварочаецца.

— Марына! — Марына! — Чапу? — адзіліна пытаецца Ястрабаў. — У адзін момант... Яркія, а... Зіму прадчуваюць, ці што? — Марына... — Чатыры гады чакаю... Ты думаеш, я толькі сёння глядзеў на дарогу? Я кожны веча... Я цябе, бывала, калі ты ішчэ на самым версе ідзеш, пазнаваў. Адно, Марына, мяне засмучае: што без нагі я... Пахавалі маю нагу на Вісла пад польскім горадам Сантамірам. Я тут, а яна там... Звыкацца ўжо стаў, а чатыры гады назад, калі Васіль твай адышоў, абназдеўся я, расправыжыў сабе. Моцна паламаў мяне жыццё, як вунь тую ладу павадкі, дык яна не адувае, што зламаў, а ўсё расце. Чалавеку цяжкі... — Ягор Ягоравіч, не трэба пра гэта.

— Я таму, каб ты зразумела. — Я разумею... Даве з'явілі, нябачына ў шчыры, коціцца па шчоках жанчыні і высыхаюць. Яна бачыла іх вышчэ, каб не пакрыўдзіць Ястрабава сваім жаночым шкадаваннем. Рукі ў яе агрубелыя, у мазалях, а ў сэрцы, абпаленым аднойчы ўласнай лютай бядой, носяць яна добрую цёплым, акую з саромеца паказвае. Яна даламужа сусеціць, прычпыцца чужога хлапчука, але зробіць гэта моўчкі, не чакаючы палыкі і не жадаючы яе. Калі яе хваляе, ёй сорамна і няёмка, калі далажарыць — патуплівае вочы і ўсё.

Да Ястрабава ў яе даўняе і

Мікалай БРАУН

МІНСКУ

У той год, як сціхла наваліца, Рушыўшы маленкі на Берлін, Я не мог пазнаць цябе.

Стоячы маўкліва між руін, І сямбро мае не пазнавалі, Дзе якая вуліца была, Болю хвала вочы засцілае, Сэрцы іх сямброўскія пакла.

І яны жар сэрцаў сямброўвалі, Імем родным бацькавым тваім Пакляяся, што з ліхой навалы Ты паўстанеш светлым, маладым.

І яны стрымалі клятву гэта, Хараство тваё за годам год, Так высокая ўзносіцца над светам, Што ўстаааў да неба гул работ.

Не былія цымяныя аконцы, Дзе зусім і сонца не жыло, А такія вуліцы, каб сонца, Як па неба, радасна плыло.

І сады, каб птахі з гусчыні лісця Не хачелі ў вырай адлятаць, І ішчэ—сталіца, дык сталіца! Каб сінепа побач мора гадзіць!

Ты расцеш, прыгожы, год ад года На руінах, хрышчаных бядой, Горад-песня, створаны народам, Сэрца Беларусі малодой! 1956

Перакладу Аляксей ЗВОНАК.

ДОБРЫ ДЭНЬ, ДАРАГІЯ СЯБРЫ!

Не раз Масква і Ленінград гасціліца, з адрытаю рускаю душою, як каціць, з хлебам-соллю прымаюць у сабе пасланцоў беларускай зямлі, паэтаў і пісьменнікаў, дзеньцоў мастацтва. Заўсёды па-таварыску, заўсёды па-братэрску, заўсёды сардэчна і шчыра дапамагалі будынаму росту нашай выдатнай літаратуры, нашай малодата мастацтва. У многіх з нас — шмат шчырых і бясмертных сямброў сярод рускіх паэтаў і пісьменнікаў.

Таму з такою сардэчнасцю, з глыбокім паўчужым братняй любві мы сустрачам прадстаўнікоў нашага будынага, самага таленавітага, самага баюнага атрада саветскай літаратуры.

Тым большае хваляванне

У светласе зайтраса мы разам ідзем

удзельнікам Тыдня рускай літаратуры ў Беларусі

РАЗМОВА З РУСКІМ ПАЭТАМ

Мой першы друг,
Мой друг бесценны...

Анатолий ВЯЛЮГІН

Даўно я хацеў пазнаёміць
цябе з гэтай дарогай.
Вось ён, лаваротак на Віцебск.

Мільгаюць хаты ў пыльнай вей
там паласатыя сны,
Прыгоняны спаўняць жней,
чужыя ажучыя сны...

на свету; і кожны з нас гаворыць на матчынай мове і з дзевяцімі народнамі, і з высокімі зорамі.

Наспелася лета маладзёнцаў
у лугах; расунуці алейнік,
жмурыцца на сонцы рэчка,
А насны ў белых зорах рамонку,
Пескаватыя парогі, і сасоннік
на іх і густрункі ірай смалы,
Разгараецца верас...

Беларускі трант... Новаму
часу не патрэбны перакладчыкі,
восьмідзесяці стагоддзяў
запражана, і чатырохгодова
вакменна мінае паштовую станцыю
на матэрыял хуткасі, і нідзе
не прыкметны жаклівага суму;
перад табою разгорнута
залатая кніга мае Радзімы.

Толькі што мы закончылі
вільную работу; складаны,
адрэдаваны і сьвета выданы
з друку тры тамы «Анталогіі
беларускай паэзіі». Тры тамы
летанісу жыцця народа, ягонай
гераічнай працы і барацьбы.
Цудоўны здабытак нашай культуры.
Трэба падумаць, да рагі
друзья, пра больш поўнае
выданне беларускай анталогіі
ў Маскве.

Ці не яно гэто, зарошанае,
выходзіць з лесу? У руды
кошы чырвонагаловых падасна
хуціна. Асунны чуб, быстры
і востры зрок, такі пагодны зрок,
ажно паласела неба над пералескам.

Дажынаюцца апошнія кліны,
І там таксама маторы. Глядзі,
за штурвалам блізе хуціна,
Гаспадыня полей. Без пагарды
і забавасці падлічы яна на
дарогу; дзе спяшаецца час, і час
не абгоніць, і не абміне
шчасце гаспадыню полей.
Бараць дажынак карануе песняй
залаце жытня. Чуюць?

Ці ведаеш ты нашыя добрых
паэтаў? Дружыкі і знаёмы
амаль з усімі — я не буду
перакладчыкам імяны. Толькі як
не дадаць тут на гэтай дарозе,
каля старога паштовай станцыі,
вільную паэму Сяргея Даргага
«Пушкін на шашы Энцэўліста»
пад якою сціпы чалавек
і сапраўды назіраў працаваць
дзевяці год, які не ўспоміць
літо выдатны перакладчык
«Літвінцкі Блок», «Сініх гу-
сарай» Асена, першаў Барыс-
кага і Лугаўскага.

Не! Маё маленства з кошы-
кам грыбкоў дзесьці забуду-
лася ў нечалапай нетры — на
сэрцы светла ад бірозак на
цёплых баравінах і не хочацца
выходзіць на вятрыстую дарогу.

Сэрца, сэрца мая
Вёсца пераць груду,
Як жа хлопцам не кахаць
Такую гадуку?

І в інтэлогіі, вошкі,
ты ведаеш нашыя добрых
паэтаў? Дружыкі і знаёмы
амаль з усімі — я не буду
перакладчыкам імяны. Толькі як
не дадаць тут на гэтай дарозе,
каля старога паштовай станцыі,
вільную паэму Сяргея Даргага
«Пушкін на шашы Энцэўліста»
пад якою сціпы чалавек
і сапраўды назіраў працаваць
дзевяці год, які не ўспоміць
літо выдатны перакладчык
«Літвінцкі Блок», «Сініх гу-
сарай» Асена, першаў Барыс-
кага і Лугаўскага.

За мурванаю сцяною —
двор дарожніка наглядчыка,
Старая паштовая станцыя. Тут
спінуўся Аляксандр Пушкін.
І менавіта на гэтай станцыі,
Помнік дарожніка нататкі
Івана Пушчына?

Я ведаю, як ты шануеш яго
родную мову. Кажаш, яна
заўсёды дапамагае табе адну-
каць глыбіннае раснае слова?
Так, яна захавала першарадоўны
змест і чысціню слова.
Быццам глыбокае каранне ста-
годдзяў дубоў-суседзяў, даўно
пералілася каранне нашых
моваў, і сёння гэтак высока і
вільна шуміць век-вечна зялёная
крона майго слова. А на
дзесьці гэтыя слова выламялі
агітм, паласавалі бізунамі,
дучылі на шывеніцах, знічалі
адоўнама цензара.

І сапраўды назіраў працаваць
дзевяці год, які не ўспоміць
літо выдатны перакладчык
«Літвінцкі Блок», «Сініх гу-
сарай» Асена, першаў Барыс-
кага і Лугаўскага.

Ен тады пісаў пра гэты
шлях: «Беларускі трант і гэта
сумны. Не сустракаючы ні
кого на станцыях, і звычайна
заглядаючы ў кнігу для запісу
падарожных і там шукаў
праездных. Баць раз, што на
прадзодні праехаў Пушкін у
Бяцярэньскае. Пытаўся ў на-
глядчыка: «Які гэты Пушкін?»
Мне і дума не прыходзіла,
што гэта можа быць Аляксандр.
Наглядчык таворыць, што гэта
паэт Аляксандр Сяргеевіч
едзе, здаецца, на службу, на
перакладчыц, у чырвонай
рускай кашулі, у апанцы, у пап-
равым капелюшы (Час быў
жакліва гарачы).

Толькі гісторыя ў няспынай
свайей хадзе інакш глядзе-
ла на бісрочныя рэчы і не-
парушныя ісіцы.

І сапраўды назіраў працаваць
дзевяці год, які не ўспоміць
літо выдатны перакладчык
«Літвінцкі Блок», «Сініх гу-
сарай» Асена, першаў Барыс-
кага і Лугаўскага.

Мінаючы двор дарожніка на-
глядчыка, і часта думаю аб
тым часе.

І сапраўды назіраў працаваць
дзевяці год, які не ўспоміць
літо выдатны перакладчык
«Літвінцкі Блок», «Сініх гу-
сарай» Асена, першаў Барыс-
кага і Лугаўскага.

Яшчэ не ўдарыў стрэл Дантэса,
ішчэ ў прасторы не ашчы
з Міхайлаўскага да Адыса
маленны гом перакладчыка.

І сапраўды назіраў працаваць
дзевяці год, які не ўспоміць
літо выдатны перакладчык
«Літвінцкі Блок», «Сініх гу-
сарай» Асена, першаў Барыс-
кага і Лугаўскага.

І, чуючы рэчыны тэны
за ўстаўшым дубінаком,
храніць узмыслены коні;
клубочка пыл над башмаком.

І сапраўды назіраў працаваць
дзевяці год, які не ўспоміць
літо выдатны перакладчык
«Літвінцкі Блок», «Сініх гу-
сарай» Асена, першаў Барыс-
кага і Лугаўскага.

Сыходзе ўбок жабрак пахлы,
глядзіць паштовай тройкай.
Усё...
Ад горных дум, а не ад пылу
у дарозе пасівець паэт.

І сапраўды назіраў працаваць
дзевяці год, які не ўспоміць
літо выдатны перакладчык
«Літвінцкі Блок», «Сініх гу-
сарай» Асена, першаў Барыс-
кага і Лугаўскага.

І тут, і тут царом распяты
зямля і воля на крыжы,
і, як жабыр, з малюбоў хаты
глядзіць усед — Даламажы...

І сапраўды назіраў працаваць
дзевяці год, які не ўспоміць
літо выдатны перакладчык
«Літвінцкі Блок», «Сініх гу-
сарай» Асена, першаў Барыс-
кага і Лугаўскага.

важкі гаркаваты смак яра, і
палака, алакада... Ціпер усё
жанды, што не збыліся, усё тут
аб гарачых мужыцкіх руках
узнімаецца ў ёй, і ёй здаецца,
што стук а сэрца, як крык
перапелкі, можна пацуючы ў вясні.

І сапраўды назіраў працаваць
дзевяці год, які не ўспоміць
літо выдатны перакладчык
«Літвінцкі Блок», «Сініх гу-
сарай» Асена, першаў Барыс-
кага і Лугаўскага.

— Ягор Ягоравіч...
— Што, Марына?
— Я не магу, Ягор Ягоравіч...
— Пра што ты?
— Я не пайду за цябе...
— Наступнае шэжае мажычане. У
цім ночы ішчэ мажычане пахне
палым і ішчэ больш настойна
гаворыць вада: «Паслухайце вы,
людзі, я ішчэ ведаю...»

І сапраўды назіраў працаваць
дзевяці год, які не ўспоміць
літо выдатны перакладчык
«Літвінцкі Блок», «Сініх гу-
сарай» Асена, першаў Барыс-
кага і Лугаўскага.

— Так, — дазвела Марына
Ястраб, — Разумею. Разу-
мею і не крыжуду. Ты прыго-
жая жанчына, Марына, ты мо-
жа сабе выбраць, а і што?
— Ен здаеце руку і спрабуе
ўстаць, але яна мякка ўтрымлі-
вае яго за шыю:

І сапраўды назіраў працаваць
дзевяці год, які не ўспоміць
літо выдатны перакладчык
«Літвінцкі Блок», «Сініх гу-
сарай» Асена, першаў Барыс-
кага і Лугаўскага.

— Я ж не пра гэта...
— А пра што ж? — здзіўле-
на ён.

І сапраўды назіраў працаваць
дзевяці год, які не ўспоміць
літо выдатны перакладчык
«Літвінцкі Блок», «Сініх гу-
сарай» Асена, першаў Барыс-
кага і Лугаўскага.

— Я пра сына... Яму, Міхась-
ку, шосты год пайшоў.
— Ну і што?

І сапраўды назіраў працаваць
дзевяці год, які не ўспоміць
літо выдатны перакладчык
«Літвінцкі Блок», «Сініх гу-
сарай» Асена, першаў Барыс-
кага і Лугаўскага.

Я думаў, Ягор, я ведаю... Я
думаў, Ягор, я ведаю... Я
думаў, я пра цябе. Як
убачыў яго, а дарогу —
вспомініў... Гэта зараз, калі
мы ўдзілі, гэта раз-нічога, даа, а як
з раны да вечара, кожны
дзень? Яго наўзлюбш і мяне
папракаць будзе, а ці ж я ві-
навата? Мужа я кахала, сам ве-
даеш, а вась ўжо больш двух
гадоў, як ты ў душы запаву...

І сапраўды назіраў працаваць
дзевяці год, які не ўспоміць
літо выдатны перакладчык
«Літвінцкі Блок», «Сініх гу-
сарай» Асена, першаў Барыс-
кага і Лугаўскага.

Толькі на гора сину я рабіць не
хацу! У балькі дзясціства
было — спіну не развіваў, дык
хоць сын ведаць гэтыя не па-
веша, Калтас можа на ногі ста-
новіцца, нават людзі падарбэлі,
а калі сину ад маіх пацуючы
толькі гора, навошта тады ўсё?

І сапраўды назіраў працаваць
дзевяці год, які не ўспоміць
літо выдатны перакладчык
«Літвінцкі Блок», «Сініх гу-
сарай» Асена, першаў Барыс-
кага і Лугаўскага.

Самі пра новае, добрае жакліва
марына, а дзікі душы замучылі.
А я ведаю такіх мужыч, бачыла:
для сабе ледзі не раю хоча, а
вакол топца і рые, як свіння ў
агародзе. Ты сур'ёзна, а ўсё ж
божна...

І сапраўды назіраў працаваць
дзевяці год, які не ўспоміць
літо выдатны перакладчык
«Літвінцкі Блок», «Сініх гу-
сарай» Асена, першаў Барыс-
кага і Лугаўскага.

— Гэта ты правільна, — узды-
мае Ястраб, — Я разумею,
Марына, ты не думай... Жыць
тут шмат набытала, што пра-
вільна, дык правільна. Толькі я
цебе папракаць не стану і сама
не пакрыўджу, лепш ужо сам
сёбе другою нагу адрэжу, калі
што... Ты лярвэ ўжо!

І сапраўды назіраў працаваць
дзевяці год, які не ўспоміць
літо выдатны перакладчык
«Літвінцкі Блок», «Сініх гу-
сарай» Асена, першаў Барыс-
кага і Лугаўскага.

Прыцэнуўшыся да пляча
М. СТРАЛЬЦОВА.

І сапраўды назіраў працаваць
дзевяці год, які не ўспоміць
літо выдатны перакладчык
«Літвінцкі Блок», «Сініх гу-
сарай» Асена, першаў Барыс-
кага і Лугаўскага.

КВЕТКІ ДРУЖБЫ

Імяна так — кветкай дружбы
хочацца назваць кожны верш,
змяшчаны ў калектыўным зборніку
беларускіх і рускіх паэтаў
«Вянок дружбы», выданым у
Мінску ў Тыдні рускай літэра-
туры ў Беларусі. Першы і най-
больш прыгожы кастэ сартыра
гарачымі сэрцамі выдатных маста-
коў, паклаў і гэты цудоўны ма-
тэрыял у гэты зборнік Янка Купала
ішчэ тады, калі ў нашай літэра-
туры толькі зарэжываў метад
сацыялістычнага рэалізму.

Рускі і беларускі народы ідуць
па адным шляху — шляху, ука-
заным неўміручым Ільічам. Разам
прышлі яны да Кастрычніцкай
рэвалюцыі, разам астойвалі яе
заваявы ў гады грамадзянскай
вайны, разам будавалі мірнае са-
цыялістычнае жыццё, разам зма-
галіся ў гады Вялікай Айчыннай
вайны, разам аперначалі буда-
віцтва камуністычнага грамад-
ства. Гэта вялікая, непарушная
дружба, змяшчана гарачай кры-
вёю лепшых смяю і дочак на-
рода, будзе жыць у яках.

Кніга «Вянок дружбы» адлю-
строўвае веліч гэтай братняй дру-
жбы. Тут прадстаўлены паэты
розных пакаленняў і розных творчых
напрамкаў. Вельмі добра, што ў
зборніку вершы беларускіх і рускіх
паэтаў дадзены на іх родных
мовах. За вершамі народнага паэ-
та Яўхіма Купалы ідуць
творы старажытнага рускага паэ-
та Лёўкіна, першы Аляксандра
Прышчына, а ў яках ішчэ з
цэлым пацуючым ішчэ.

А што мне ваяць у сторуку
братскую?

А нічога!
К дружбаў стару...
Всё ж дружку старою солдацкую
На вясільнай захвачу!
(«Ешчэ о дружбе»)

Побач з вершамі народнага
паэта Яўхіма Купалы ідуць
творы старажытнага рускага паэ-
та Лёўкіна, першы Аляксандра
Прышчына, а ў яках ішчэ з
цэлым пацуючым ішчэ.

У гэтым зборніку прадстаўлена
60 паэтаў ішчэ старажытнага, так і
маладога пакалення. Іх творы —
перакананае сведчанне ўрачы-
стасці лінгвістычнай дружбы
народаў, іх непарушная адлі-
стасць як у цяжкія гады вайны,
так і ў мірныя дні будаўніцтва.

Нашы паэты азнаёмы не толькі
цёснае творчае адзінства, але
і блізка сабыстая дружба. Ра-
зом ваявалі на франтах рускай і
беларускай паэты, перажывалі ад-

Імяна так — кветкай дружбы
хочацца назваць кожны верш,
змяшчаны ў калектыўным зборніку
беларускіх і рускіх паэтаў
«Вянок дружбы», выданым у
Мінску ў Тыдні рускай літэра-
туры ў Беларусі. Першы і най-
больш прыгожы кастэ сартыра
гарачымі сэрцамі выдатных маста-
коў, паклаў і гэты цудоўны ма-
тэрыял у гэты зборнік Янка Купала
ішчэ тады, калі ў нашай літэра-
туры толькі зарэжываў метад
сацыялістычнага рэалізму.

Рускі і беларускі народы ідуць
па адным шляху — шляху, ука-
заным неўміручым Ільічам. Разам
прышлі яны да Кастрычніцкай
рэвалюцыі, разам астойвалі яе
заваявы ў гады грамадзянскай
вайны, разам будавалі мірнае са-
цыялістычнае жыццё, разам зма-
галіся ў гады Вялікай Айчыннай
вайны, разам аперначалі буда-
віцтва камуністычнага грамад-
ства. Гэта вялікая, непарушная
дружба, змяшчана гарачай кры-
вёю лепшых смяю і дочак на-
рода, будзе жыць у яках.

Кніга «Вянок дружбы» адлю-
строўвае веліч гэтай братняй дру-
жбы. Тут прадстаўлены паэты
розных пакаленняў і розных творчых
напрамкаў. Вельмі добра, што ў
зборніку вершы беларускіх і рускіх
паэтаў дадзены на іх родных
мовах. За вершамі народнага паэ-
та Яўхіма Купалы ідуць
творы старажытнага рускага паэ-
та Лёўкіна, першы Аляксандра
Прышчына, а ў яках ішчэ з
цэлым пацуючым ішчэ.

А што мне ваяць у сторуку
братскую?

А нічога!
К дружбаў стару...
Всё ж дружку старою солдацкую
На вясільнай захвачу!
(«Ешчэ о дружбе»)

Побач з вершамі народнага
паэта Яўхіма Купалы ідуць
творы старажытнага рускага паэ-
та Лёўкіна, першы Аляксандра
Прышчына, а ў яках ішчэ з
цэлым пацуючым ішчэ.

У гэтым зборніку прадстаўлена
60 паэтаў ішчэ старажытнага, так і
маладога пакалення. Іх творы —
перакананае сведчанне ўрачы-
стасці лінгвістычнай дружбы
народаў, іх непарушная адлі-
стасць як у цяжкія гады вайны,
так і ў мірныя дні будаўніцтва.

Нашы паэты азнаёмы не толькі
цёснае творчае адзінства, але
і блізка сабыстая дружба. Ра-
зом ваявалі на франтах рускай і
беларускай паэты, перажывалі ад-

Імяна так — кветкай дружбы
хочацца назваць кожны верш,
змяшчаны ў калектыўным зборніку
беларускіх і рускіх паэтаў
«Вянок дружбы», выданым у
Мінску ў Тыдні рускай літэра-
туры ў Беларусі. Першы і най-
больш прыгожы кастэ сартыра
гарачымі сэрцамі выдатных маста-
коў, паклаў і гэты цудоўны ма-
тэрыял у гэты зборнік Янка Купала
ішчэ тады, калі ў нашай літэра-
туры толькі зарэжываў метад
сацыялістычнага рэалізму.

Рускі і беларускі народы ідуць
па адным шляху — шляху, ука-
заным неўміручым Ільічам. Разам
прышлі яны да Кастрычніцкай
рэвалюцыі, разам астойвалі яе
заваявы ў гады грамадзянскай
вайны, разам будавалі мірнае са-
цыялістычнае жыццё, разам зма-
галіся ў гады Вялікай Айчыннай
вайны, разам аперначалі буда-
віцтва камуністычнага грамад-
ства. Гэта вялікая, непарушная
дружба, змяшчана гарачай кры-
вёю лепшых смяю і дочак на-
рода, будзе жыць у яках.

Кніга «Вянок дружбы» адлю-
строўвае веліч гэтай братняй дру-
жбы. Тут прадстаўлены паэты
розных пакаленняў і розных творчых
напрамкаў. Вельмі добра, што ў
зборніку вершы беларускіх і рускіх
паэтаў дадзены на іх родных
мовах. За вершамі народнага паэ-
та Яўхіма Купалы ідуць
творы старажытнага рускага паэ-
та Лёўкіна, першы Аляксандра
Прышчына, а ў яках ішчэ з
цэлым пацуючым ішчэ.

А што мне ваяць у сторуку
братскую?

А нічога!
К дружбаў стару...
Всё ж дружку старою солдацкую
На вясільнай захвачу!
(«Ешчэ о дружбе»)

Побач з вершамі народнага
паэта Яўхіма Купалы ідуць
творы старажытнага рускага паэ-
та Лёўкіна, першы Аляксандра
Прышчына, а ў яках ішчэ з
цэлым пацуючым ішчэ.

У гэтым зборніку прадстаўлена
60 паэтаў ішчэ старажытнага, так і
маладога пакалення. Іх творы —
перакананае сведчанне ўрачы-
стасці лінгвістычнай дружбы
народаў, іх непарушная адлі-
стасць як у цяжкія гады вайны,
так і ў мірныя дні будаўніцтва.

Нашы паэты азнаёмы не толькі
цёснае творчае адзінства, але
і блізка сабыстая дружба. Ра-
зом ваявалі на франтах рускай і
беларускай паэты, перажывалі ад-

Імяна так — кветкай дружбы
хочацца назваць кожны верш,
змяшчаны ў калектыўным зборніку
беларускіх і рускіх паэтаў
«Вянок дружбы», выданым у
Мінску ў Тыдні рускай літэра-
туры ў Беларусі. Першы і най-
больш прыгожы кастэ сартыра
гарачымі сэрцамі выдатных маста-
коў, паклаў і гэты цудоўны ма-
тэрыял у гэты зборнік Янка Купала
ішчэ тады, калі ў нашай літэра-
туры толькі зарэжываў метад
сацыялістычнага рэалізму.

Рускі і беларускі народы ідуць
па адным шляху — шляху, ука-
заным неўміручым Ільічам. Разам
прышлі яны да Кастрычніцкай
рэвалюцыі, разам астойвалі яе
заваявы ў гады грамадзянскай
вайны, разам будавалі мірнае са-
цыялістычнае жыццё, разам зма-
галіся ў гады Вялікай Айчыннай
вайны, разам аперначалі буда-
віцтва камуністычнага грамад-
ства. Гэта вялікая, непарушная
дружба, змяшчана гарачай кры-
вёю лепшых смяю і дочак на-
рода, будзе жыць у яках.

Кніга «Вянок дружбы» адлю-
строўвае веліч гэтай братняй дру-
жбы. Тут прадстаўлены паэты
розных пакаленняў і розных творчых
напрамкаў. Вельмі добра, што ў
зборніку вершы беларускіх і рускіх
паэтаў дадзены на іх родных
мовах. За вершамі народнага паэ-
та Яўхіма Купалы ідуць
творы старажытнага рускага паэ-
та Лёўкіна, першы Аляксандра
Прышчына, а ў яках ішчэ з
цэлым пацуючым ішчэ.

А што мне ваяць у сторуку
братскую?

А нічога!
К дружбаў стару...
Всё ж дружку старою солдацкую
На вясільнай захвачу!
(«Ешчэ о дружбе»)

Побач з вершамі народнага
паэта Яўхіма Купалы ідуць
творы старажытнага рускага паэ-
та Лёўкіна, першы Аляксандра
Прышчына, а ў яках ішчэ з
цэлым пацуючым ішчэ.

У гэтым зборніку прадстаўлена
60 паэтаў ішчэ старажытнага, так і
маладога пакалення. Іх творы —
перакананае сведчанне ўрачы-
стасці лінгвістычнай дружбы
народаў, іх непарушная адлі-
стасць як у цяжкія гады вайны,
так і ў мірныя дні будаўніцтва.

Нашы паэты азнаёмы не толькі
цёснае творчае адзінства, але
і блізка сабыстая дружба. Ра-
зом ваявалі на франтах рускай і
беларускай паэты, перажывалі ад-

Імяна так — кветкай дружбы
хочацца назваць кожны верш,
змяшчаны ў калектыўным зборніку
беларускіх і рускіх паэтаў
«Вянок дружбы», выданым у
Мінску ў Тыдні рускай літэра-
туры ў Беларусі. Першы і най-
больш прыгожы кастэ сартыра
гарачымі сэрцамі выдатных маста-
коў, паклаў і гэты цудоўны ма-
тэрыял у гэты зборнік Янка Купала
ішчэ тады, калі ў нашай літэра-
туры толькі зарэжываў метад
сацыялістычнага рэалізму.

Рускі і беларускі народы ідуць
па адным шляху — шляху, ука-
заным неўміручым Ільічам. Разам
прышлі яны да Кастрычніцкай
рэвалюцыі, разам астойвалі яе
заваявы ў гады грамадзянскай
вайны, разам будавалі мірнае са-
цыялістычнае жыццё, разам зма-
галіся ў гады Вялікай Айчыннай
вайны, разам аперначалі буда-
віцтва камуністычнага грамад-
ства. Гэта вялікая, непарушная
дружба, змяшчана гарачай кры-
вёю лепшых смяю і дочак на-
рода, будзе жыць у яках.

Кніга «Вянок дружбы» адлю-
строўвае веліч гэтай братняй дру-
жбы. Тут прадстаўлены паэты
розных пакаленняў і розных творчых
напрамкаў. Вельмі добра, што ў
зборніку вершы беларускіх і рускіх
паэтаў дадзены на іх родных
мовах. За вершамі народнага паэ-
та Яўхіма Купалы і

